

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2018. gada 18. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopējā Eiropas patvēruma sistēma – Direktīva 2013/32/ES – 46. panta 2. punkts – Tāda lēmuma pārsūdzība, ar kuru ir atteikta bēgļa statusa piešķiršana, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss – Pieņemamība – Pietiekamas intereses neesamība, ja dalībvalsts piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss sniedz tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem – Pieteikuma iesniedzēja individuālās situācijas nozīme, izvērtējot minēto tiesību un priekšrocību identiskumu

Lieta C-662/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa, Slovēnija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 8. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 27. novembrī, tiesvedībā

E. G.

pret

Republika Slovenija.

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: trešās palātas priekšsēdētāja, kas veic septītās palātas priekšsēdētāja pienākumus, A. Prehala [*A. Prechal*] (referente), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] un A. Ross [*A. Rosas*],

ģenerālvokāts: M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- E. G. vārdā – *D. Bulog, odvetnica*,
- Slovēnijas valdības vārdā – *J. Morela, višja državna odvetnica*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *P. Huurnink* un *K. Bulterman*, pārstāves,
- Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande*, kā arī *M. Žebre*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – slovēņu.

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 46. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp Afganistānas pilsoni E. G. un *Republika Slovenija* (Slovēnijas Republika), kuru pārstāv *Ministrstvo za notranje zadeve* (Iekšlietu ministrija) saistībā ar to, ka pēdējā minētā ir noraidījusi E. G. iesniegto pieteikumu par bēgļa statusa piešķiršanu.

Athilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95/ES

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) 8., 9. un 39. apsvērums ir izteikti šādi:

“(8) Eiropas Imigrācijas un patvēruma paktā, kas pieņemts 2008. gada 15. un 16. oktobrī, Eiropadome norādīja, ka dalībvalstīs joprojām pastāv būtiskas atšķirības, piešķirot aizsardzību, un ka aizsardzības veidi ir dažādi, un aicināja nākt klajā ar jaunām ierosmēm, lai pabeigtu [Eiropadomes 2004. gada 4. novembrī pieņemtajā] Hāgas programmā[, kurā noteikti mērķi, kas jāīsteno brīvības, drošības un tiesiskuma telpā 2005.–2010. gadā,] paredzēto kopējas Eiropas patvēruma sistēmas izveidi un tādējādi sniegtu augstāka līmeņa aizsardzību.

(9) [2010. gadā pieņemtajā] Stokholmas programmā Eiropadome atkārtoti pauž apņemšanos ievērot mērķi par kopējās aizsardzības un solidaritātes telpas izveidi vēlākais līdz 2012. gadam attiecībā uz personām, kurām ir noteikta starptautiskā aizsardzība, pamatojoties uz kopīgu patvēruma procedūru un vienotu statusu, kas noteikti [LESD] 78. pantā.

[..]

(39) Īstenojot Stokholmas programmas aicinājumu noteikt bēgļu vai tādu personu vienotu statusu, kuras ir tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, izņemot atkāpes, kas ir nepieciešamas un objektīvi pamatotas, alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem, būtu jāpiešķir tādas pašas tiesības un pabalsti, ko piešķir bēgļiem saskaņā ar šo direktīvu, un uz tām būtu jāattiecinā tādi paši atbilstības nosacījumi.”

- 4 Šīs direktīvas 2. panta “Definīcijas” d)–g) punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

- d) “bēglis” ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, politisko uzskatu vai piederības kādai noteiktai sociālai grupai dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un kas nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kas, atrazdamies ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, to pašu iepriekš minēto iemeslu dēļ nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties, un uz kuru neattiecas 12. pants;
- e) “bēgļa statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;
- f) “persona, kas tiesīga uz alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;
- g) “alternatīvās aizsardzības statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;

[..].”

- 5 Minētās direktīvas 3. pantā “Labvēlīgāki standarti” ir noteikts:

“Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus standartus, lai noteiktu, kas kvalificējams kā bēglis vai persona, kura tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību, un noteiktu starptautiskās aizsardzības saturu, ciktāl šādi standarti ir saderīgi ar šo direktīvu.”

- 6 Šīs pašas direktīvas 11. pantā ir uzskaitīti gadījumi, kuros trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks zaudē bēgļa statusu. Šī panta 1. punkta e) apakšpunktā ir noteikts, ka tas tā ir gadījumā, kad attiecīgā persona vairs nevar atteikties no savas valstspiederības valsts aizsardzības, jo vairs nepastāv apstākļi, saistībā ar kuriem viņš tika atzīts par bēgli.
- 7 Direktīvas 2011/95 12. pantā ir paredzēti noteikumi par izslēgšanu no bēgļa statusa.
- 8 Šīs direktīvas 14. pantā ir ietverti noteikumi attiecībā uz bēgļa statusa atcelšanu, izbeigšanu vai atteikumu to pagarināt.
- 9 Minētās direktīvas 16. panta “Izbeigšana” 1. punktā ir paredzēts:
- “Trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks vairs nav tiesīgs saņemt alternatīvo aizsardzību, ja apstākļi, kuru dēļ bijis piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, vairs nepastāv vai ir mainījušies tādā mērā, ka aizsardzība vairs nav nepieciešama.”
- 10 Šīs pašas direktīvas 17. pantā ir paredzēti noteikumi, kas attiecas uz gadījumiem, kuros ir izslēgta alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana.
- 11 Direktīvas 2011/95 19. pantā ir ietverti noteikumi attiecībā uz alternatīvās aizsardzības statusa atcelšanu, izbeigšanu un atteikumu to pagarināt.
- 12 Saskaņā ar šīs direktīvas 20. pantu, kas ir ietverts tās VII nodaļā un attiecas uz “starptautiskās aizsardzības saturu”:

“1. Šī nodaļa neierobežo Ženēvas konvencijā noteiktās tiesības.

2. Šo nodaļu piemēro gan bēgļiem, gan personām, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, ja vien nav norādīts citādi.

3. Īstenojot šo nodaļu, dalībvalstis ņem vērā mazāk aizsargātu personu, piemēram, nepilngadīgo, nepavadītu nepilngadīgo [...] īpašo situāciju.

[..]

5. Īstenojot šīs nodaļas noteikumus attiecībā uz nepilngadīgajiem, dalībvalstis, pirmkārt, ņem vērā bērna intereses.”

13 Minētās direktīvas 21. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis ievēro neizraidīšanas principu saskaņā ar to starptautiskajām saistībām.

2. Ja 1. punktā minētās starptautiskās saistības to neaizliedz, dalībvalstis var izraidīt bēgli neatkarīgi no tā, vai viņa statuss ir oficiāli atzīts vai nav, ja:

- a) ir pamats uzskatīt, ka viņš rada draudus tās dalībvalsts drošībai, kurā viņš uzturas;
- b) viņš pēc notiesāšanas ar galīgu spriedumu par sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu rada draudus šīs dalībvalsts sabiedrībai.

3. Dalībvalstis var atcelt, izbeigt vai arī atteikt pagarināt vai piešķirt uzturēšanās atļauju bēglim, uz kuru attiecas 2. punkts.”

14 Direktīvas 2011/95 24. pantā “Uzturēšanās atļaujas” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas bēgļa statusa saņēmējiem izsniedz uzturēšanās atļauju, kam jābūt derīgai vismaz trīs gadus un pagarināmai, ja vien nav citādi nepieciešams nepārvaramu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ, un neskarot 21. panta 3. punktu.

[..]

2. Dalībvalstis iespējami drīz pēc starptautiskās aizsardzības piešķiršanas alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem un viņu ģimenes locekļiem izsniedz pagarināmu uzturēšanās atļauju, kurai jābūt derīgai vismaz vienu gadu un pagarināšanas gadījumā – vismaz divus, ja vien pārliecinošu valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemeslu dēļ nav nepieciešams rīkoties citādi.”

Direktīva 2013/32

15 No Direktīvas 2013/32 1. panta izriet, ka tās mērķis ir noteikt kopējas procedūras starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai saskaņā ar Direktīvu 2011/95.

16 Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 10. panta 2. punktu:

“Izskatot starptautiskās aizsardzības pieteikumus, atbildīgā iestāde vispirms nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir kvalificējami kā bēgļi, un, ja nē, tad nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir tiesīgi saņemt alternatīvo aizsardzību.”

- 17 Šīs direktīvas 46. pantā “Tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību”, kurš ir tās V nodaļas “Pārsūdzības procedūras” vienīgais pants, ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā saistībā ar:

- a) pieņemto lēmumu par to starptautiskās aizsardzības pieteikumu, tostarp lēmumu:
 - i) uzskatīt pieteikumu par nepamatotu attiecībā uz bēgļa un/vai alternatīvās aizsardzības statusu;

[..]

- c) lēmumu atņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar 45. pantu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka personām, ko atbildīgā iestāde ir atzinusi par tiesīgām saņemt alternatīvo aizsardzību, ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 1. punktu, saistībā ar lēmumu atzīt pieteikumu par nepamatotu attiecībā uz bēgļa statusu.

Neskarot 1. punkta c) apakšpunktu, ja dalībvalsts piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss sniedz tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem, minētā dalībvalsts var uzskatīt, ka lēmuma atzīt pieteikumu par nepamatotu attiecībā uz bēgļa statusu pārsūdzēšana ir nepieņemama, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējs nav pietiekami ieinteresēts procedūru turpināšanā.

[..]”

Slovēnijas tiesības

- 18 *Zakon o mednarodni zaščiti* (Likums par starptautisko aizsardzību) (*Uradni list RS*, Nr. 16/17; turpmāk tekstā – “ZMZ-1”) 20. pantā ir paredzēts:

“(1) Slovēnijā “starptautiskā aizsardzība” nozīmē bēgļa un alternatīvās aizsardzības statusu.

(2) Bēgļa statusu piešķir trešās valsts valstspiederīgajam, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas savas piederības kādai konkrētai rasei vai etniskajai grupai, konkrētai reliģiskai pārliecībai, savas valstspiederības, savas piederības kādai noteiktai sociālai grupai vai politisko uzskatu dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais ir šī persona, un nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstniekam, kurš atrodas ārpus savas pastāvīgās dzīvesvietas valsts un pamatotu baiļu dēļ nevar vai nevēlas šajā valstī atgriezties, ja nepastāv izslēgšanas iemesli, kas minēti šī likuma 31. panta 1. punktā.

(3) Alternatīvās aizsardzības statuss tiek piešķirts trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kurš neatbilst bēgļa statusa piešķiršanas nosacījumiem, ja pastāv pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējam, atgriežoties savā izcelsmes valstī vai – bezvalstnieka gadījumā – savas pēdējās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, ir faktiskais risks piedzīvot smagu kaitējumu, kā noteikts minētā likuma 28. pantā, un ja nepastāv izslēgšanas iemesli, kas ir minēti šī likuma 31. panta 2. punktā.”

- 19 ZMZ-1 66. panta 1. punktā, kurā ir regulēta starptautiskās aizsardzības pagarināšanas procedūra, ir noteikts:

“60 dienas pirms statusa izbeigšanās Ministrija nosūta personām, kurām ir piešķirta alternatīvā aizsardzība, rakstveida paziņojumu par alternatīvās aizsardzības pagarināšanas nosacījumiem, sekām pagarināšanas pieteikuma neiesniegšanas gadījumā un iespēju iesniegt pieteikumu jaunas procedūras uzsākšanai. Minētajā paziņojumā ir iekļauta arī veidlapa, ar kuru persona, kam ir piešķirta alternatīvā aizsardzība, lūdz alternatīvās aizsardzības pagarināšanu Slovēnijā.”

- 20 ZMZ-1 67. panta, kurā ir noteikti starptautiskās aizsardzības izbeigšanas iemesli, 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“(1) Bēgļa statuss bēglim izbeidzas šādos gadījumos:

- ja viņš ir brīvprātīgi no jauna pieņēmis savas valstspiederības valsts aizsardzību;
- ja viņš ir brīvprātīgi atguvis savu valstspiederību pēc tam, kad bija to zaudējis;
- ja viņš ir ieguvis jaunu valstspiederību un ir savas jaunās valstspiederības valsts aizsardzībā;
- ja viņš ir brīvprātīgi atgriezies, lai apmestos uz dzīvi valstī, kuru bija atstājis vai ārpus kuras bija uzturējies, baidoties no vajāšanas;
- ja viņš vairs nevar atteikties no savas valstspiederības valsts aizsardzības, jo vairs nepastāv apstākļi, saistībā ar kuriem viņš tika atzīts par bēgli;
- ja bezvalstnieks, kam nav valstspiederības, var atgriezties savā agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, jo vairs nepastāv apstākļi, saistībā ar kuriem viņš tika atzīts par bēgli.

(2) Personai piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss izbeidzas tad, kad apstākļi, kuru dēļ alternatīvās aizsardzības statuss tai ir piešķirts, pārstāj pastāvēt vai mainās tā, ka šāda aizsardzība vairs nav nepieciešama.”

- 21 ZMZ-1 90. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Personai, kurai tiek piešķirta starptautiskā aizsardzība, ir tiesības:

- saņemt informāciju par personu, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēja Slovēnijas Republikā, statusu, tiesībām un pienākumiem,
- dzīvot Slovēnijā,
- saņemt finansiālu pabalstu privātai izmitināšanai,
- uz medicīnas izdevumu segšanu,
- uz sociālo aizsardzību,
- iegūt izglītību,
- uz nodarbinātību un darbu;
- saņemt palīdzību integrācijai sabiedrībā.”

22 Saskaņā ar ZMZ-1 92. pantu:

“(1) Personai, kurai Slovēnijā ir piešķirts bēgļa statuss, lēmums par šī statusa piešķiršanu no paziņošanas dienas vienlaikus ir arī beztermiņa uzturēšanās atļauja Slovēnijā.

(2) Personai, kurai Slovēnijā ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, lēmums par šī statusa piešķiršanu vai pagarināšanu no paziņošanas dienas vienlaikus ir arī uzturēšanās atļauja uz noteiktu laiku Slovēnijā, kamēr pastāv šī aizsardzība.

(3) Šī panta 1. un 2. punktā minēto uzturēšanās atļauju izsniedz ministrija formātā, kas ir paredzēts Likumā par ārvalstnieku ieceļošanu, izceļošanu un uzturēšanos Slovēnijā.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 23 E. G., kurš apgalvo, ka ir dzimis 2001. gada 31. decembrī, šķērsoja Slovēnijas robežu 2015. gada 9. decembrī pēc tam, kad bija viens vai kopā ar brālēnu kājām, kravas mašīnā un vilcienā caur Turciju, Grieķiju, Serbiju un Horvātiju atceļojis no Irānas, kur bija kopā ar vecākiem dzīvojis apmēram no viena gada vecuma.
- 24 Izmitināšanas bērnu steidzamas izmitināšanas centrā Koperā [*Koper*] (Slovēnija) brīdī, 2015. gada 11. decembrī, E. G. lūdza iekšlietu ministru piešķirt viņam starptautisko aizsardzību.
- 25 2016. gada 9. februāra lēmumā šis ministrs, kurš bija uzaicinājis E. G. uz individuālu interviju, kas notika 2016. gada 22. janvārī, atzina, ka viņš neatbilst bēgļa statusa piešķiršanas nosacījumiem, bet ka viņam var tikt piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss līdz pilngadības sasniegšanai, proti, līdz 2019. gada 31. decembrim.
- 26 E. G. par šo lēmumu cēla prasību, kas ar *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa, Slovēnija) 2016. gada 26. aprīļa un 7. septembra spriedumiem tika apmierināta. Ar pēdējo no šiem spriedumiem minētais lēmums tika atcelts un lieta tika nodota atpakaļ Iekšlietu ministrijai.
- 27 2017. gada 21. februārī šī ministrija pieņēma jaunu lēmumu, kura saturs bija identisks 2016. gada 9. februāra lēmumam.
- 28 Šis lēmums bija pamatots it īpaši ar to, ka, ja E. G. tiktu nosūtīts atpakaļ uz Afganistānu, viņš būtu atstāts viens pats, bez ģimenes atbalsta un savas nepilngadības dēļ viņš būtu viegls mērķis fiziskai vardarbībai, cilvēku tirdzniecībai, seksuālai vardarbībai vai darbam necilvēcīgos vai bīstamos apstākļos, un tādā veidā viņam pastāvētu nopietns risks piedzīvot necilvēcīgu vai pazemojošu izturēšanos.
- 29 Tā kā par minēto lēmumu celtā prasība ar *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa) 2017. gada 10. maija spriedumu tika noraidīta, šis spriedums tika pārsūdzēts iesniedzējtiesā *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa, Slovēnija) administratīvās apelācijas kārtībā, E. G. apstrīdot to, ka ir noraidīts viņa pieteikums par bēgļa statusa piešķiršanu.
- 30 Iesniedzējtiesa norāda, ka E. G. savas prasības pamatošanai it īpaši bija uzsvēris, ka Slovēnijā vēlas integrēties, apgūt slovēņu valodu un šajā dalībvalstī pabeigt skolu, bet šim nolūkam ir nepieciešams, lai viņam tiktu piešķirts bēgļa statuss, jo tikai šis statuss viņam sniegtu pietiekami augstu drošības līmeni, pretēji alternatīvās aizsardzības statusam, kas izbeigtos, viņam sasniedzot pilngadību, 2019. gada 31. decembrī.
- 31 Šī tiesa uzskata, ka, ņemot vērā identiskās tiesības, ko Slovēnijas tiesībās atbilstoši ZMZ-1 90. panta 1. punktam sniedz šie divi starptautiskās aizsardzības statusi, rodas jautājums, vai, ņemot vērā gan Slovēnijas, gan Savienības tiesības, it īpaši Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punktu, apstrīdētā lēmuma,

ciktāl ar to ir noraidīts pieteikums par bēgļa statusa piešķiršanu, pārsūdzība ir nepieņemama, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējam, kuram ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, nav pieteikamas intereses procedūras turpināšanā.

- 32 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā kontekstā rodas jautājums, vai, lai atzītu pieteikuma iesniedzēja pieteikamu interesi, no pieteikuma iesniedzēja konkrētās situācijas viedokļa ir jāizvērtē, vai bēgļa statusa piešķiršana viņam sniegtu vairāk tiesību par tām, ko viņam sniedz alternatīvās aizsardzības statuss, vai arī pietiek konstatēt, ka tiesību aktā tiek nošķirtas papildtiesības, kuras pamatojas uz abu starptautiskās aizsardzības veidu sniegtajām tiesībām, neatkarīgi no tā, vai šī atšķirība konkrēti skar arī pieteikuma iesniedzēju.
- 33 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar ZMZ-1 92. panta 1. punktu bēgļa statuss – atšķirībā no alternatīvās aizsardzības statusa – ļauj pieteikuma iesniedzējam iegūt pastāvīgās uzturēšanās atļauju, kā arī noteiktas ar to saistītas papildtiesības, pie kurām pieder balsstiesības vēlēšanās, tiesības uz pasi ar principā 10 gadu derīguma termiņu vai tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, ļaujot ģimenes locekļiem iegūt pastāvīgu uzturēšanās atļauju.
- 34 Šī tiesa tomēr uzskata, ka, lai gan pastāv šī nosacītā atšķirība, proti, attiecībā uz atbilstoši vienam vai otram starptautiskās aizsardzības statusam piešķirtās uzturēšanās atļaujas ilgumu, varētu tikt uzskatīts, ka šiem diviem statusiem un līdz ar to – ar tiem saistītajām uzturēšanās atļaujām – būtībā ir vienāds ilgums un tādējādi tās sniedz tādas pašas tiesības un priekšrocības Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta izpratnē.
- 35 Bēgļa statuss, gluži kā alternatīvās aizsardzības statuss, izbeidzoties, tiklīdz vairs nav nepieciešama attiecīgā aizsardzība, un alternatīvā aizsardzība, lai gan tā tiek piešķirta uz noteiktu laika posmu, tiekot pagarināta tik ilgi, kamēr pastāv iemesli to darīt.
- 36 Iesniedzējtiesa piedevām apgalvo, ka tā dod priekšroku pieejai, saskaņā ar kuru abstraktai atšķirībai starp abu starptautiskās aizsardzības veidu ilgumu nav nozīmes, izvērtējot tiesiskās intereses esamību saskaņā ar Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punktu. Pretēja nostāja nozīmētu, ka pieteikuma iesniedzējam vienmēr būtu tiesiska interese veikt pārsūdzību šiem abiem aizsardzības veidiem paredzēto atšķirīgo noteikumu saistībā ar to attiecīgo ilgumu dēļ.
- 37 Līdz ar to, ja šī tiesiskā interese nebūtu jāizvērtē abstrakti, bet konkrēti, personai, kurai ir piešķirta alternatīvā aizsardzība, būtu jāpierāda, ka, piešķirot bēgļa statusu, varētu tikt konkrēti uzlabota tās tiesiskā situācija. Tas tā neesot šajā lietā. Bēgļa statuss, ja tas tiktu piešķirts E. G., tiktu piešķirts nevis uz neierobežotu laiku, bet gan uz ierobežotu laiku līdz pilngadības sasniegšanai, jo attiecīgā persona ir lūgusi aizsardzību sava nepilngadības statusa dēļ.
- 38 Šādos apstākļos *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai pieteikuma iesniedzēja interese saskaņā ar Direktīvas [2013/32] 46. panta 2. punkta otro daļu ir jāinterpretē tādējādi, ka alternatīvās aizsardzības statuss nesniedz tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss, ja saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu personai, kurai ir piešķirta starptautiskā aizsardzība, ir tādas pašas tiesības un priekšrocības, bet atšķiras veids, kādā tiek noteikts starptautiskās aizsardzības ilgums vai izbeigšanās, jo statuss bēglim tiek piešķirts uz nenoteiktu laiku, bet izbeidzas, kad pārstāj pastāvēt apstākļi, uz kuru pamata šis statuss tika piešķirts, savukārt alternatīvā aizsardzība tiek piešķirta uz noteiktu laiku un tiek pagarināta, ja tam ir iemesls?

- 2) Vai pieteikuma iesniedzēja interese saskaņā ar Direktīvas [2013/32] 46. panta 2. punkta otro daļu ir jāinterpretē tādējādi, ka alternatīvās aizsardzības statuss nesniedz tādas pašas tiesības un priekšrocības, kādas ir bēgļa statusam, ja saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu ārzemniekiem, kuriem ir piešķirta starptautiskā aizsardzība, ir tādas pašas tiesības un priekšrocības, taču atšķiras papildtiesības, kas pamatojas uz minētajām tiesībām un priekšrocībām?
- 3) Vai, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja individuālo situāciju, ir jāizvērtē, vai, ievērojot noteiktos apstākļus, kas viņu skar, bēgļa statusa piešķiršana sniegtu viņam vairāk tiesību nekā tiesības, ko sniedz alternatīvās aizsardzības piešķiršana, vai arī, lai pastāvētu Direktīvas [2013/32] 46. panta 2. punkta otrajā daļā noteiktā interese, pietiek ar tiesisko regulējumu, kas nosaka diferenciāciju starp papildtiesībām, kuru pamatā ir abu starptautiskās aizsardzības veidu tiesības un priekšrocības?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 39 Ar trim jautājumiem, kas ir jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss sniedz “tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem” šīs tiesību normas izpratnē, un līdz ar to šīs dalībvalsts tiesa var noraidīt kā nepieņemamu tāda lēmuma pārsūdzību, ar kuru pieteikums attiecībā uz bēgļa statusa piešķiršanu ir atzīts par nepamatotu, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējam nav pietiekamas intereses procedūras turpināšanā, kā arī vai tad, ja tiktu konstatēts, ka minētās tiesības, ko sniedz šie abi starptautiskās aizsardzības statusi, saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu nav tādas pašas, šāda pārsūdzība tomēr var tikt noraidīta kā nepieņemama, ja, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja konkrēto situāciju, ir apstiprinājies, ka bēgļa statusa piešķiršana nevarētu viņam sniegt vairāk tiesību un priekšrocību nekā alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana, jo pieteikuma iesniedzējs neatsaucas vai vēl neatsaucas uz bēgļa statusa sniegtajām tiesībām, kuras saskaņā ar alternatīvās aizsardzības statusu netiek sniegtas vai tiek sniegtas tikai mazākā apjomā.
- 40 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Direktīvas 2011/95 8., 9. un 39. apsvēruma izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējis noteikt visiem starptautiskās aizsardzības saņēmējiem vienotu statusu un ka tas līdz ar to ir izvēlējis piešķirt alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem tādas pašas tiesības un priekšrocības, kādas tiek piešķirtas bēgļiem, izņemot atkāpes, kuras ir nepieciešamas un objektīvi pamatotas (spriedums, 2016. gada 1. marts, *Alo un Osso*, C-443/14 un C-444/14, EU:C:2016:127, 32. punkts).
- 41 Turklāt no Direktīvas 2011/95 3. panta izriet, ka dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus standartus attiecībā gan uz starptautiskās aizsardzības piešķiršanas nosacījumiem, gan starptautiskās aizsardzības sniegtu tiesību saturu, ciktāl šādi standarti ir saderīgi ar šo direktīvu.
- 42 No tā izriet, ka, lai gan ar Direktīvu 2011/95 ir izveidota tiesību un priekšrocību sistēma, kas lielākoties ir tāda pati visiem starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, noteiktas tiesības un priekšrocības, kuras ir personām, kam ir piešķirts bēgļu statuss, netiek sniegtas vai vismaz netiek sniegtas tādā pašā apjomā kā alternatīvās aizsardzības saņēmējiem, tomēr dalībvalstis savos tiesību aktos, kuru mērķis ir transponēt šo direktīvu, var pielīdzināt šī statusa sniegtās tiesības un priekšrocības tām, kas ir saistītas ar bēgļa statusu.
- 43 Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstij ir ļauts paredzēt, ka pietiekamas intereses neesamības dēļ kā nepieņemama var tikt noraidīta tāda lēmuma pārsūdzība, ar kuru pieteikums par bēgļa statusa piešķiršanu ir atzīts par nepamatotu, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, ja pēdējais minētais statuss, ko ir piešķirusi šī dalībvalsts, sniedz “tādas pašas tiesības un priekšrocības” kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem.

- 44 Šajā tiesību normā ir paredzēts izņēmums no Direktīvas 2013/32 46. pantā dalībvalstīm noteiktā pienākuma paredzēt tiesības uz efektīvu pārsūdzības iespēju tiesā saistībā ar jebkādu lēmumu noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, 28. punkts).
- 45 Turklāt Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta pirmajā daļā ir skaidri noteikts, ka šīs pārsūdzības tiesības principā ir jāparedz arī, ja, kā šajā gadījumā, runa ir par lēmumu, ar kuru pieteikums par bēgļa statusa piešķiršanu ir atzīts par nepamatotu, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss.
- 46 Piedevām dalībvalstīm tādējādi noteiktais pienākums paredzēt šādas pārsūdzības tiesības atbilst tiesībām, kas ir nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantā “Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu”, saskaņā ar ko ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu pārsūdzības iespēju tiesā (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, 30. punkts).
- 47 No tā izriet, ka Direktīvas 2013/32 46. pantā paredzētās pārsūdzības raksturīgās iezīmes ir jānosaka atbilstoši Hartas 47. pantam, kurā ir atkārtoti apstiprināts efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, 31. punkts).
- 48 Minētais efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips, kas tiesību subjektiem izriet no Savienības tiesībām, aptver vairākus elementus, tostarp tiesības uz aizstāvību, pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu, tiesības uz piekļuvi tiesām, kā arī tiesības uz konsultāciju, aizstāvību un pārstāvību (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, 32. punkts).
- 49 Līdz ar to Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētā pārsūdzības tiesību izslēgšana, tā kā tā ir izņēmums no šīs direktīvas 46. pantā noteiktajām tiesībām uz efektīvu pārsūdzības iespēju tiesā saistībā ar jebkādu lēmumu noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kā arī Hartas 47. pantā nostiprināto pamattiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ierobežojums, ir jāinterpretē šauri.
- 50 No minētā izriet, ka šī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību izslēgšana var būt attiecināma tikai uz gadījumu, kad dalībvalsts piešķirtā alternatīvās aizsardzības statusa sniegtās tiesības un priekšrocības ir faktiski identiskas tām, ko sniedz bēgļa statuss saskaņā ar piemērojamajiem Savienības un valstu tiesību aktiem.
- 51 Runājot par jautājumu, vai šajā gadījumā ir izpildīts šis identiskuma nosacījums, kas ir vienīgais Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrajā daļā izvirzītais piemērošanas nosacījums, vispirms ir jākonstatē, ka iesniedzējtiesa, lai gan tā pirmajā jautājumā atsaucas uz diferenciāciju starp šiem diviem statusiem, kura Slovēnijas tiesībās tiek veikta attiecībā uz “veidu, kādā tiek noteikts starptautiskās aizsardzības ilgums vai izbeigšanās”, tas attiecas arī uz noteikumiem, kas ir ietverti ZMZ-1 92. pantā, kura 1. punktā ir noteikts, ka bēglim tiek piešķirta beztermiņa uzturēšanās atļauja, bet atbilstoši šī panta 2. punktam alternatīvā aizsardzība sniedz tiesības saņemt uzturēšanās atļauju tikai uz noteiktu laiku.
- 52 Šo noteikumu attiecībā uz uzturēšanās atļauju termiņiem, kas ir saistīti ar abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem, uzdevums ir transponēt Slovēnijas tiesībās Direktīvas 2011/95 24. pantu, attiecībā uz šiem abiem statusiem diferencēti nosakot minimālās prasības saistībā ar uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu un šajā ziņā paredzot, ka bēgļiem ir jāpiešķir atļauja vismaz uz trīs gadiem, bet alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem ir jāgarantē atļauja, kuras minimālais termiņš ir viens gads.

- 53 Šiem minimālajiem noteikumiem attiecībā uz uzturēšanās tiesībām dalībvalstī, kurā ir pieprasīta starptautiskā aizsardzība, kā uzsver Nīderlandes valdība un Eiropas Komisija, ir saistība ar šo abu statusu sniegto attiecīgo tiesību saturu un līdz ar to ar “tiesībām un priekšrocībām” Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē.
- 54 Tomēr ir jākonstatē, ka attiecībā uz uzturēšanās tiesībām Slovēnijas tiesību aktos paredzētais alternatīvās aizsardzības statuss nesniedz tās pašas tiesības un priekšrocības kā tās, ko sniedz bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem, jo, kā izriet no konstatējumiem, kurus ir izdarījusi iesniedzējtiesa un kuri ir atgādināti šī sprieduma 33. punktā, ar alternatīvās aizsardzības statusu saistītais uzturēšanās atļaujas termiņš nav pielāgots uzturēšanās atļaujas termiņam, kas tiek attiecināts uz personām, kurām ir piešķirts bēgļa statuss.
- 55 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pastāv noteikta atšķirība starp beztermiņa uzturēšanās atļauju, kura saskaņā ar Slovēnijas tiesībām ir bēgļiem, lai gan tās derīgums var beigties, it īpaši, ja vairs nav izpildīti bēgļa statusa piešķiršanai paredzētie nosacījumi, no vienas puses, un uzturēšanās atļauju, kas ir ierobežota laikā un kas saskaņā ar Slovēnijas tiesībām ir personām, kurām ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, no otras puses, lai gan pēdējā minētā atļauja var tikt pagarināta uz papildu laiku atbilstoši tam paredzētai procedūrai un tās derīgums var beigties, it īpaši, ja vairs nav izpildīti pēdējā minētā statusa piešķiršanai paredzētie nosacījumi.
- 56 Šajā gadījumā uzturēšanās atļauja uz noteiktu laiku E. G. tika piešķirta kā personai, kurai ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, uz vismaz trīs gadus ilgu laikposmu, konkrētāk, laikposmu no 2017. gada 21. februāra līdz 2019. gada 31. decembrim. Taču, ja E. G. būtu ticis piešķirts bēgļa statuss, atbilstoši Direktīvas 2011/95 24. panta 1. punktam viņam būtu bijušas tiesības iegūt uzturēšanās atļauju, kas būtu derīga uz vismaz trīs gadus ilgu laikposmu, t.i. laikposmu līdz vismaz 2020. gada 21. februārim.
- 57 Turpretim, kā ir apgalvojušas Nīderlandes valdība un Komisija, Slovēnijas tiesībās ietvertie noteikumi par attiecīgā starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanu, izbeigšanos, atsaukšanu un pagarināšanu, uz kuriem savā pirmajā jautājumā atsaucas iesniedzējtiesa, attiecas nevis uz šo statusu sniegto tiesību saturu, bet konkrētā statusa noteikšanu.
- 58 Šie noteikumi ir formulēti imperatīvi un atšķirīgi abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem, uz kuriem attiecas Direktīvas 2011/95 III–VI nodaļa.
- 59 Minētie noteikumi – pretēji noteikumiem attiecībā uz minētā statusa sniegto tiesību saturu – līdz ar to nevar tikt pieskaitīti “tiesībām un priekšrocībām” Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē.
- 60 Turpinājumā iesniedzējtiesai ir šaubas arī par to, vai, no piemērojamo valsts tiesību aktu viedokļa, izvērtējot saskaņā ar abiem Savienības tiesībās paredzētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem sniegto tiesību un priekšrocību līdzvērtību, ir svarīgi, lai noteiktas tiesības, tā sauktās “papildtiesības”, kuras tā definē kā tiesības, kas pamatojas uz saskaņā ar vienu no šiem abiem starptautiskās aizsardzības statusiem sniegtajām tiesībām un priekšrocībām, šiem abiem statusiem nebūtu tādas pašas.
- 61 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka, ņemot vērā arī to, ka Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē šauri, kas nozīmē, ka šī tiesību norma ir piemērojama tikai gadījumā, ja saskaņā ar abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem sniegtās tiesības un priekšrocības ir faktiski identiskas, šādas papildtiesības –, gluži tāpat kā tiesības, kuras tieši sniedz statusi, uz ko tās pamatojas, un pie kurām pieder balsstiesības vietējās vēlēšanās, tiesības uz pasi ar principā 10 gadu derīguma termiņu vai arī tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, ļaujot ģimenes locekļiem iegūt pastāvīgu uzturēšanās atļauju, kuras, kā norāda iesniedzējtiesa, Slovēnijas tiesībās tiek sniegtas bēgļiem, bet

netiek sniegtas vai vismaz netiek sniegtas tādā pašā apjomā personām, kam ir piešķirta alternatīvā aizsardzība, – ir tiesības, kuras ir jāņem vērā, kad ir jāizvērtē, vai minētā 46. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē šo divu starptautiskās aizsardzības statusu sniegtās tiesības un priekšrocības ir tādas pašas.

- 62 Visbeidzot, iesniedzējtiesai ir šaubas arī par to, vai, izvērtējot Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrajā daļā izvirzītā nosacījuma par abu konkrēto starptautiskās aizsardzības statusu sniegto tiesību un priekšrocību identiskumu, ir jāņem vērā pieteikuma iesniedzēja individuālā situācija un ka tādējādi, pat ja šāda tiesību un priekšrocību identiskuma nebūtu, pietiekamas intereses pārsūdzēt lēmumu, ar kuru viņam ir atteikts bēgļa statuss, katrā ziņā nebūtu, izraisot pārsūdzības nepieņemamību, gadījumā, ja šī statusa piešķiršana, ņemot vērā viņa konkrēto situāciju, viņam nesniegtu vairāk tiesību un priekšrocību kā alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana.
- 63 Tomēr jautājums, vai ir izpildīts Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrajā daļā izvirzītais nosacījums, ka ar abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem saistītajām tiesībām un priekšrocībām ir jābūt faktiski identiskām, ir jāizvērtē, pamatojoties uz konkrētā valsts tiesiskā regulējuma izvērtējumu kopumā, nevis no attiecīgā pieteikuma iesniedzēja konkrētās situācijas viedokļa.
- 64 Vispirms – Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrajai daļai pretēju interpretāciju, saskaņā ar kuru būtu bijusi jāņem vērā attiecīgā pieteikuma iesniedzēja konkrētā situācija, nekādā ziņā neapstiprina šīs tiesību normas formulējums. No šī formulējuma izriet, ka šī tiesību norma ir piemērojama vienīgi gadījumā, ja abu starptautiskās aizsardzības statusu sniegtās tiesības un priekšrocības ir faktiski identiskas.
- 65 Turpinājumā – šī pretējā interpretācija arī nebūtu saderīga ar šai tiesību normai piemērojamo šauru interpretāciju, kā tika norādīts jau šī sprieduma 49. punktā.
- 66 Visbeidzot, šādu pretēju interpretāciju būtu grūti savienot ar obligāto prasību nodrošināt Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrā daļas piemērošanas paredzamību un novērst nevienlīdzīgu attieksmi šajā piemērošanā.
- 67 Ja, runājot par dalībvalsts tiesisko regulējumu, izrādās, ka nosacījums par abu konkrēto starptautiskās aizsardzības statusu sniegto tiesību un priekšrocību faktisko identiskumu nav izpildīts, kā tas ir Slovēnijas tiesību gadījumā attiecībā uz uzturēšanās tiesībām un noteiktām tā sauktajām “papildtiesībām”, pieteikuma iesniedzējam ir jābūt iespējai pārsūdzēt lēmumu, ar kuru viņam ir atteikts bēgļa statuss, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, pat ja šis pats pieteikuma iesniedzējs neatsaucas vai vēl neatsaucas uz minētajām saskaņā ar abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem diferencēti sniegtajām tiesībām.
- 68 Katrā ziņā, lai gan E. G., šķiet, neatsaucas vai vēl neatsaucas uz noteiktām papildtiesībām, kas pieder pie tām, kuras tiek diferencēti sniegtas saskaņā ar abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem, tas tā nav attiecībā uz uzturēšanās tiesībām, jo attiecīgās personas celtās prasības galvenais mērķis ir tieši iegūt plašākas un stabilākas uzturēšanās tiesības, kas viņam ļautu it īpaši studēt Slovēnijā pēc pilngadības iegūšanas.
- 69 Piedevām, ja tādā situācijā, kāda tiek palūkota pamatlietā, kad saskaņā ar abiem konkrētajiem starptautiskās aizsardzības statusiem sniegtās tiesības nav identiskas, šī pārsūdzība tomēr būtu jānoraida kā nepieņemama pietiekamas intereses neesamības dēļ, nebūtu ievērotas pamattiesības uz efektīvu pārsūdzības iespēju tiesā, kādas ir garantētas ar Hartas 47. pantu.

70 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi:

- Direktīvas 2013/32 46. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss nesniedz “tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem” šīs tiesību normas izpratnē, un līdz ar to šīs dalībvalsts tiesa nevar noraidīt kā nepieņemamu tāda lēmuma pārsūdzību, ar kuru pieteikums attiecībā uz bēgļa statusa piešķiršanu ir atzīts par nepamatotu, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējam nav pietiekamas intereses procedūras turpināšanā, ja ir apstiprinājies, ka saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu šīs abu starptautiskās aizsardzības statusu sniegtās tiesības un priekšrocības faktiski nav identiskas.
- Šāda pārsūdzība nevar tikt noraidīta kā nepieņemama, pat ja, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja konkrēto situāciju, ir konstatēts, ka bēgļa statusa piešķiršana nevarētu viņam sniegt vairāk tiesību un priekšrocību nekā alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana, jo pieteikuma iesniedzējs neatsaucas vai vēl neatsaucas uz bēgļa statusa sniegtajām tiesībām, kuras saskaņā ar alternatīvās aizsardzības statusu netiek sniegtas vai tiek sniegtas tikai mazākā apjomā.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 46. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss nesniedz “tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem” šīs tiesību normas izpratnē, un līdz ar to šīs dalībvalsts tiesa nevar noraidīt kā nepieņemamu tāda lēmuma pārsūdzību, ar kuru pieteikums attiecībā uz bēgļa statusa piešķiršanu ir atzīts par nepamatotu, bet ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējam nav pietiekamas intereses procedūras turpināšanā, ja ir apstiprinājies, ka saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu šīs abu starptautiskās aizsardzības statusu sniegtās tiesības un priekšrocības faktiski nav identiskas.

Šāda pārsūdzība nevar tikt noraidīta kā nepieņemama, pat ja, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja konkrēto situāciju, ir konstatēts, ka bēgļa statusa piešķiršana nevarētu viņam sniegt vairāk tiesību un priekšrocību nekā alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršana, jo pieteikuma iesniedzējs neatsaucas vai vēl neatsaucas uz bēgļa statusa sniegtajām tiesībām, kuras saskaņā ar alternatīvās aizsardzības statusu netiek sniegtas vai tiek sniegtas tikai mazākā apjomā.

[Paraksti]